

Fecske Csaba

Emus néni

nagyanyám nővére volt
 a húszas években a jobb élet reményében
 kivándorolt Amerikába
 még meg se melegedett odaát férjhez ment
 egy falubelijéhez ezért ugyan kár volt
 átkelni az óceánon gondolhatná az ember
 gyerekeik születtek unokáik dédunokáik
 sokasodtak és gyarapodtak s ha nem is voltak gazdagok
 tisztos jómódban éltek nagyanyám mutatott
 egy fényképet a népes családról néztem a sok idegen rokont
 középen Emus nénivel aki az ötvenes években csomagokat küldött
 pufók zsákokban nagyanyámnak a csomagbontás afféle szertartás volt
 a szomszédok utcabeliek jelenlétében akik irigységgel vegyes
 csodálattal bámulták a sok fölöslegesnek tűnő holmit
 évekig levelezett a két testvér nagyanyám csücsörítve róttá cirkalmas betűit
 olyankor az arca kipirult elnézett a papír fölött talán ellátott
 az óceánon túlra öregedő nővére arcáig idővel a csomagok elmaradtak
 később a levelek is Emus nénit elnyelte a távolság és az idő
 magának követelte a korlátlan lehetőségek hazája
 tenyere már feledte a kapanyelet dereka a marokszedést
 soha többé nem tért vissza Magyarországra
 talán nem gyötörte honvágy nem kívánczolt vissza
 szülőfalujába ahol fiatal lányként
 nagyanyámmal karöltve vasárnap szentmisére ment
 a legények vágyakozó tekintetétől kísérve

Fecske Csaba
 (1948, Szögliget) költő,
 publicista, Arnóton él,
 József Attila-díjas